

Павелъ гледаше бавната походка на баща си. Гледайки го, за пръвъ пжтъ той забележа онова, което никога не бѣ виждалъ — той намираше, че неговия баща ходи както управителя кога се разхождаше въ кабинета си, изпращайки гости. Стареца беше самоувѣренъ и нѣкакъ гордъ. Макаръ малко прегърбенъ, лицето му гледаше изправено, а остриганата му побѣлѣла глава, голѣмитѣ провиснали мустаци и избръснатото лице придаваха му горда осанка.

Щомъ излезе бръснаря, стареца притвори вратнята, обгледа двора си, мина край шопара, легналъ при хамбаря, почеса го по гушата и галйовно му продума:

— Хайде на коледа стодвайсетъ оки!